

Hồi 7

Kỳ Lộ Tương Phùng

M

ột vầng trăng lạnh treo lơ lửng giữa tầng không toả ánh sáng bàng bạc khắp ngàn cây nội cỏ.

Từng cơn gió biển nhẹ thổi tới, mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

Đường Luân vai mang trường kiếm, thong thả làm động tác hô hấp để xóa tan niềm bức rức trong lòng. Chàng trầm nghĩ:

- Ta vâng mệnh sư phụ hoàn thành sứ mạng trong chuyến đi này, thật là cực nhọc, không biết chừng nào mới trút được gánh nặng để mà vui hưởng thanh nhàn.

Thiên La Nham sừng sững hiện lên dưới bóng trăng vằng vặc, phong cảnh có một vẻ đẹp dịu dàng.

Đường Luân còn đang đắm say trong cảnh trí thiên nhiên, thành linh thấy trên mặt biển hiện ra nhiều chấm đen kêu gọi tách tò mò của chàng.

Nhìn kỹ, dường như đó là những chiếc thuyền đang tiến lên về phía Thiên La Nham.

Nhiều ánh lửa lóe lên, xé tan bức màn đêm. Nhiều tiếng sát phạt vang ra hòa lẫn với tiếng sóng gào, gió thét.

Đôi mắt của Đường Luân long lên. Chàng đoán chừng rằng Thiên La Nham đang có biến.

Ánh lửa lại lóe lên, đem đến cho chàng một mối lo âu kỳ dị.

Đang bàng hoàng nghĩ ngợi, thành linh một đường đao xé gió, trong chớp mắt mang theo một lưỡi đao giá lạnh đã gác ngang cần cổ của chàng.

Đường Luân giật mình, một mùi hương bay ra ngào ngạt làm cho Đường Luân ngây ngất. Một câu nói thánh thót rót vào tai chàng:

- Công Tôn Ngô, mi thật là lớn mật, muốn sống hay muốn chết?

Trước mắt chàng là một bãi biển mênh mông vô tận, gió thét sóng gầm, thật khó tìm đường trốn tránh. Đường Luân hít một hơi gió biển, dần cho tinh thần định tĩnh.

Lưỡi dao sau lưng chàng lập tức ấn mạnh thêm một chút, cắt đứt bầu áo, ướm mạnh vào xương sống. Đồng thời một ngón tay mềm mại nhẹ nhàng ấn vào huyệt Nao hộ của chàng.

Câu nói êm đềm ban nãy lại vang lên:

- Công Tôn Ngô, ta xem mi hãy nên ngoan ngoãn, bằng không thì...

Đường Luân găm đầu nhìn xuống trùng dương đại hải, nuốt một miếng nước bọt, gằn giọng hỏi:

- Các hạ có phải là Kim Ngọc Kỳ Hương tiền bối?

Có tiếng trong trẻo của Kim Ngọc Kỳ Hương vang lên:

- Thiên Độc môn đã nhờ dùng độc mà nổi tiếng, ta chỉ cần mi dốc hết toàn lực để đối phó với vài ba thằng già mà thôi. Mi phải tiêu diệt bọn chúng cho kỳ được, đừng để lại một dấu vết gì.

Đường Luân giựt mình cau mày khẽ hỏi:

- Đâu đâu cũng đều có tai mắt của Thiên Độc môn. Đảo chủ cứ cho tôi biết danh tánh, tôi tự nhiên sẽ hoàn thành một cách chu đáo.

Lâu lắm, Kim Ngọc Kỳ Hương không nói chuyện, dường như bà ta đang suy nghĩ cho thật chín chắn, đoạn hạ thấp giọng mà nói rằng:

- Người thứ nhất mà bản đảo chủ muốn mi xuống tay là một lão già quái gở. Hành tung của người này ly kỳ, bí mật. Bản đảo chủ sợ dĩ phải trốn chui trốn nhủi về đảo Hải Nam suốt hai mươi năm trời cũng tại người này. Mấy mươi năm nay, không một ai biết tên họ của hắn, nghe đâu, hắn mỗi khi tiếp xúc với người, thường hay đưa lưng về người đang đối thoại.

Việc làm của hắn tội lỗi đầy trời mà ngoài miệng giả nhân giả nghĩa. Hắn ít giao du với người trong làng võ, tự mình sáng lập một môn phái Hiệp Nghi tông gì đó. Nói rằng sẽ giúp đỡ mọi người trong cơn nguy khốn, chứ thật ra việc làm của lão thật là ác độc.

Đường Luân nói tiếp:

- Tôi cũng có nghe, dường như thiên hạ tặng cho va cái biệt hiệu Vô ảnh Vô tông khách.

Kim Ngọc Kỳ Hương giật mình:

- Ủa! Sao mi hiểu rành thế?

Đường Luân vừa cười vừa trả lời:

- Cựu chuồng môn là Thiên Độc Nhất Phẩm có giao du với người này nên tôi có nghe qua.

Kim Ngọc Kỳ Hương lại dịu giọng:

- Mi đã biết vậy thì càng dễ xuống tay. Nhưng mà lão già này bản lĩnh cao cường, mi phải xuất kỳ bất ý mà tung ra một thủ đoạn thật là cay độc thì mới mong thủ thắng. Bằng không thì họa hổ bất thành.

Đường Luân trả lời:

- Đó là lẽ tự nhiên!

Kim Ngọc Kỳ Hương lại lạnh lùng kể tiếp:

- Người thứ hai, hai mươi năm về trước là một tay hiệp khách hào hoa phong nhã, sắc đẹp phi phàm, danh vang làng võ là Ngọc Diện Phan An Tàn Kiệt.

Đường Luân ồm ờ hỏi:

- Cái tên Ngọc Diện Phan An này chỉ thoáng hiện lên rồi mất, chẳng lẽ người này cũng có đủ tài ba để uy hiếp Kim đảo chủ ư?

- À!... ờ...

Ngần ngừng giây lát, Kim Ngọc Kỳ Hương mới nói tiếp:

Người này mưu kế đa đoan, tánh tình xảo quyệt, lại biết sử dụng Xà trận. Đối với ta hay đối với Thiên Độc môn thấy đều bất lợi, phải cấp tốc trừ khử cho kỳ được.

Đường Luân trong lòng giá lạnh như băng, mặc dầu chàng không quay đầu nhìn lại nhưng chàng tưởng tượng gương mặt của mụ nữ ma đầu này lúc bấy giờ hẳn là đáng ác lắm.

Ai đâu nữ đang tâm tàn sát một người đã từng chung chạ gối với mình. Thật là vô tình vô nghĩa. Không ngờ con người đẹp đẽ thế kia mà lại tàn ác dường này.

Vừa nghĩ tới đây, thình lình giọng nói của Kim Ngọc Kỳ Hương vang lên:

- Độc thư sinh, mi quay đầu lại.

Đường Luân tay nắm chuôi gươm bình tĩnh quay lại.

Lúc bấy giờ, ngoài kia ánh lửa lại nháng lên, tiếng la hét vang lừng hòa lẫn với tiếng sóng gió.

Nhưng Đường Luân không quay đầu nhìn ra Thiên La Nham mà giương to cặp mắt trừng trừng nhìn thẳng vào mặt của Kim Ngọc Kỳ Hương.

Bà ta vẫn mặc bộ đồ màu trắng cực kỳ trang nhã. Một hàng nút bằng bạch ngọc chạy dài từ trên ngực xuống dưới chân. Mái tóc huyền óng ả vẫn chải vén khéo léo và búi gọn trên đỉnh đầu, phong độ cực kỳ sang trọng.

Dưới ánh trăng bàng bạc, bà ta đứng sừng sững như một pho tượng Quan âm, vừa thiêng liêng vừa cao đẹp. Bà mỉm cười một nụ cười đơn sơ làm cho Đường Luân mơ hồ cảm thấy bề ngoài đẹp đẽ cao sang đó tiềm tàng biết bao nhiêu thủ đoạn.

Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ nhướn đôi mi nói:

- Công Tôn Ngô... ta tạm thời gọi mi bằng Công Tôn Ngô. Mi đừng tưởng rằng ta không biết mi đã mạo danh là Độc thư sinh.

Đường Luân giựt mình đánh thót, ú ớ nói chẳng ra lời.

Trên khuôn mặt đầy đặn như trăng rằm của Kim Ngọc Kỳ Hương thoáng hiện qua một nét tươi cười:

- Nhìn thái độ bình tĩnh của mi, ta thật hoài nghi mi là người của Hiệp Nghĩa Tông.

Ánh mắt của bà ta ngừng lại trên khóe mắt của Đường Luân, lòng bàn tay của chàng toát mồ hôi lạnh. Chàng cố gắng giữ nét mặt cho thật thản nhiên.

Kim Ngọc Kỳ Hương lại nhướn mày, lạnh nhạt nói:

- Nhưng mà mi đã là chưởng môn của phái Thiên Độc thì ắt phải là đứa học trò cứng của thằng Thiên Độc Nhất Phẩm. Ta đối với thủ hạ chỉ trọng nhân tài mà không muốn tra xét đến dĩ vãng.

Đường Luân ngang nhiên cắt ngang câu nói của đối phương:

- Nhưng ta đối với sự uy hiếp và sự dụ dỗ của mi chưa hề sờn lòng mà khuất phục kia mà!

Kim Ngọc Kỳ Hương giựt mình kinh dị, quắc mắt nhìn chàng nhưng rồi lại dịu giọng:

- Người trẻ tuổi không nên quá ương ngạnh. Hay là mi muốn nếm trước một chút mùi vị của Ma hoa cung... À! Kim Ngọc Kỳ Hương này còn chưa hỏi đến cao danh quý tánh.

Đường Luân ngang nhiên trả lời:

- Ta họ Đường tên Luân.

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười:

- Đường Luân... cái tên thật đẹp... nhưng mà đã lọt vào tay ta thì hãy biết điều mà ngoan ngoãn vâng lời. Bằng không thì... hừ! Kim Ngọc Kỳ Hương là hạng người gì thằng Thiên Độc Nhất Phẩm chắc đã từng nói cho mi rõ.

Đường Luân cười khanh khách:

- Ta chỉ nghe người ta đồn rằng Kim Ngọc Kỳ Hương là một người đàn bà không chồng mà thật là cay độc.

Kim Ngọc Kỳ Hương không giận, lại cười:

- Mi biết... tốt lắm, ta đã nói ta không bạc đãi mi. Mi hãy hành sự cho hết lòng, bằng không ta sẽ thẳng tay trừng trị.

Gương mặt bình thản của Kim Ngọc Kỳ Hương thật là đáng sợ. Đường Luân xem tình thế khó nổi thoát thân, chỉ bằng im lìm bất động.

Nền trời thăm thẳm, sau lưng chàng lại nháng lên một vầng ánh sáng. Mặt biển đen ngòm lại sáng lên rạng rỡ, nhưng mà tiếng hò hét sát phạt lại thành linh nín bật.

Kim Ngọc Kỳ Hương đưa mắt nhìn về Thiên La Nham cau mày nói với Đường Luân:

- Người trẻ tuổi kia, ta xem mi hãy ngoan ngoãn nghe lời ta dạy bảo là thượng sách... Quyên Quyên đẹp đấy chứ? Nó lại yêu mi tha thiết. Mi đừng sợ cái thằng Độc thư sinh gì đó đến đây gây rắc rối cho mi. Tất cả ta đều thu xếp cho ổn thỏa, trước khi người đẹp của Ma hỏa cung chưa đến Trung nguyên thì ta đưa con Quyên Quyên và mười hai Kim thoa đến hầu mi, đó là ta ban ơn cho mi lần thứ nhất.

Nói đoạn, bà ta mỉm cười, cặp mắt đen láy lóng la lóng lánh, đôi môi mọng đỏ, mấp máy, làm một cử chỉ cực kỳ say sưa, hấp dẫn. Cái vẻ đẹp cao sang quyền quý của bà ta biến mất, để nhường chỗ cho cái vẻ đẹp kiều sa, dâm dật.

Đường Luân giựt mình, trầm nghĩ:

- Sư phụ thường nói Kim Ngọc Kỳ Hương là một con yêu phụ. Quả thật không sai, bốn năm mươi tuổi rồi mà còn quyến rũ con người đến thế thì lúc thanh xuân hấp dẫn của bà ta còn đến mức nào.

Trên mặt biển phẳng lặng giờ đây vang lên mấy hồi tù và u uất, xé tan bức màn đêm.

Kim Ngọc Kỳ Hương giựt mình, nghiêm sắc mặt, lẩm bẩm:

- Hừ! Thật là đồ ngu. Giao công việc cho bọn này thật khó mà thành công.

Đưa ba ngón tay trắng muốt ra trước mặt của Đường Luân, bà ta mỉm cười nói một câu lơ lửng:

- Việc làm của ta giao cho mi có kỳ hạn. Trăng tròn thêm ba lần nữa, mi không mang hai chiếc đầu lâu của hai thằng ấy trao cho ta thì đừng trách ta là kẻ vô tình.

Đường Luân khẽ cau mày, không bằng lòng mà không từ chối.

Kim Ngọc Kỳ Hương lại mỉm cười nói rằng:

- Ta có việc cần phải đi ngay, lời dặn dò của ta đến đây chấm dứt. Nếu cần ban lệnh chỉ cho mi, ta lại cho người đến tìm... con Quyên Quyên chốc nữa se đến với mi.

Đường Luân ngửa cổ cả cười. Kim Ngọc Kỳ Hương ngỡ rằng chàng ta đã tỏ vẻ khuất phục nên tung mình lả lướt trở thuật phi hành lướt đi trong đêm tối.

Tà áo trắng của bà ta bay lất phất trong gió lộng. Thân hình của bà ta nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi chỉ còn là một chấm trắng dần dần hòa lẫn trong màu đen của bức màn đêm.

Tiếng cười của Đường Luân vẫn vang lên không ngớt.

Kim Ngọc Kỳ Hương có ngờ đâu đó là tiếng cười đắc chí vì Đường Luân đã qua mặt được bà ta, đồng thời chàng rất lấy làm khoái trá. Thì ra Kim Ngọc Kỳ Hương khi xưa cũng đã từng bị sự phụ của mình trêu cho một trận nên thân.

Hồi đó, khi mà Kim Ngọc Kỳ Hương còn đang tuổi thanh xuân, nhưng đã tâm thật là to lớn. Thủ đoạn lại cay độc phi thường nên việc làm của bà ta đã làm chấn động võ lâm. Bà có ý muốn góp thâu tất cả các môn các phái trên toàn cõi Trung nguyên vào một mối.

Lúc bấy giờ, những người tiếng tăm lừng lẫy như Nhứt Cung, Nhị Kỳ và Tứ Gia đều phải thua nàng. Trong tình cảnh khốn đốn, những người ấy mới sức nhớ đến có một gã kỳ quái, sáng lập ra Hiệp Nghĩa Tông gì đó. Người này mưu sâu kế dày, nên rất có thể khuất phục được Kim Ngọc Kỳ Hương lắm.

Điều kiện của gã quái nhân ấy là bọn người của Nhứt cung, Nhị kỳ và Tứ gia thảy đều trình bày nghề riêng của họ cho hắn biết.

Sau khi thương lượng cùng nhau, những người này thảy đều đồng ý. Và ra ngược lại một điều kiện là, gã quái nhân này phải bắt cho kỳ được Kim Ngọc Kỳ Hương.

Trải qua nhiều trận đấu trí lý kỳ, gã quái nhân thảy đều thua Kim Ngọc Kỳ Hương.

Bày ra đánh cuộc ba lần, gã quái nhân thua hai mà ăn một. Rốt cuộc ông ta bắt buộc phải dụng võ. Nhưng Kim Ngọc Kỳ Hương đã khôn ngoan dùng kế Kim thiên thoát xác, trốn khỏi mà lìa đất Trung nguyên ẩn thân hải ngoại.

Gã quái nhân này không bắt được Kim Ngọc Kỳ Hương, trong lòng cả giận nên vội giải tán Hiệp Nghĩa Tông mà ở ẩn.

Chờ cho hình bóng của Kim Ngọc Kỳ Hương đã mất hút rồi, Đường Luân mới dứt tiếng cười, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ngay vào chỗ Kim Ngọc Kỳ Hương đứng ban nãy.

Chàng quyết định phen này trở tài đấu trí với con người tung hoành ngang dọc hồi hai mươi năm về trước.

Gió biển thổi càng lúc càng mạnh. Quay đầu nhìn lại, Đường Luân nghe rõ ràng tiếng sóng vỗ rì rào lên bãi đá, bọt bay trắng xóa. Ngoài kia, ba cánh buồm đang bọc gió lướt sóng ngoài khơi.

Chàng thần thờ nhìn về phía chân trời xa xăm.

Thình lình, sau lưng chàng có tiếng ống tay áo bay lất phất và tiếng lá khua xào xạc. Tiếp theo đó có tiếng chân người đi lền về phía chàng.

Đường Luân tâm can rung động, trống ngực đánh thình thịch, bụng nghĩ, chắc có lẽ là Bích Cơ đến trễ.

Nhưng mà bước đi ngập ngừng của người đó làm cho Đường Luân nghi ngại. Chàng lắng tai nghe rõ, bước chân thật nhẹ nhàng êm ái, rõ ràng là một tay cao thủ thượng thừa.

Vẫn im lìm bất động, Đường Luân đưa mắt nhìn về phía mặt biển mênh mông, tay cầm chặt chuôi gươm, sẵn sàng chờ đột biến.

Bóng đen đi lền... đi lền về phía chàng. Còn cách chừng một trượng, Đường Luân nín thở lắng tai nghe động tĩnh của đối phương.

Thình lình một tiếng "soạt" vang lên. Gươm của đối phương đã ra khỏi vỏ, nhưng hấn không chém xuống, dường như có điều chi đó kị.

Chợt bóng đen nạt:

- Thằng họ Đường, đừng có giả vờ nữa! Mi còn chờ ta ra tay sao?

Đường Luân cười lạnh lớt, quay đầu nhìn lại, bốn mắt gườm nhau. Đường Luân giựt mình, không ngờ người đứng trước mặt của mình...

(Thiếu 2 trang...)

- Những món nợ của người ta thiếu Công Tôn Ngô, thằng Độc thư sinh này lúc nào cũng phải đòi cho kỳ được. Ta lấy được Độc kinh rồi, định đóng cửa mà nghiền ngẫm để luyện cho thấu đáo những chỗ tinh hoa của nó rồi mới trở ra đời mà tàn sát tất cả những phường dị kỹ... Nhưng mà suy đi nghĩ lại, ta đóng cửa để khổ công luyện tập để

cho mi thông dong tự toại ở ngoài, độc chiếm hoa khôi mà hưởng hạnh phúc, thì hóa ra ta là một thằng ngu nhất đời.

Vì vậy mà ta nhất quyết trở lại, dùng trăm mưu nghìn kế bắt cho kỳ được con Bích Cơ. Ta biết rằng mi có tiếng mà không có miếng...

Ngừng lại một lúc, Công Tôn Ngô ngửa mặt nhìn trời, đôi mắt của hắn thần thờ nhìn vắng trắng vánh vạnh, thông thả nói tiếp:

- Đêm nay là đêm trăng tròn. Ta biết Hằng Nga trên nguyệt điện sẽ xuống phàm trần mà gặp mặt Đường thư sinh để cùng dìu nhau vào giấc mộng thần tiên... Ha ha... vì vậy mà thằng Công Tôn Ngô này đêm nay đến đây để đưa người về cực lạc.

Đường Luân nghiêm nghị hỏi:

- Công Tôn Ngô, mi đừng nói chuyện lời thôi dài dòng. Ta hỏi mi, quyển Thiên Độc pháp quyết còn để trên người mi hay chẳng?

- Ta không biết mi dùng tư cách gì để hỏi ta?

Đường Luân vỗ bôm bốp vào chiếc Kim hồ lô trên vai mình. Độc thư sinh thấy vậy cười nhạt, trả lời:

- Đường cnm định dùng uy lực của Thiên Độc để bắt nạt ta ư? Cho mi biết, Công Tôn Ngô đã gia nhập Thiên La Giáo, còn quyển Độc thư đó thì ta đã ném nó xuống biển. Mi tưởng tượng rằng quyển đó ra đời một lần nữa thì thật là chuyện mò trăng đáy nước!

Đường Luân giả vờ kinh hãi:

- Thật ư?

Độc thư sinh quắc mắt:

- Mi sợ rồi ư? Thú thật với mi rằng sau quyển sách ấy có mấy trang ghi rõ về việc bí mật đời tư của mẹ con Bích Cơ là Nga mi nữ. Ta đã đọc thuộc lòng những trang sách đó. Sau này ta chỉ thiếu lộ một chút để uy hiếp thì con Bích Cơ sẽ ngoan ngoãn mà sa vào lòng của ta.

Đường Luân biến sắc, thét vang:

- Công Tôn Ngô, quyển sách đó là món bảo vật di truyền của môn phái, mi hủy diệt nó làm gì?

Độc thư sinh cười rang rang:

- Võ học của Thiên La Giáo bao la vô tận. Còn Thiên Độc pháp quyết thì chỉ ghi rõ những việc luyện công tâm thường.

Bốn mắt gườm nhau, cả hai thấy đều sẵn sàng ứng chiến.

Dưới bóng trăng vàng vạc, hai gã thanh niên thủ thế ghìm nhau như hai con hổ rình mồi.

Ngoài kia sóng vẫn gào, gió vẫn thét. Hai cặp mắt của hai gã thanh niên thấy đều bốc lửa căm hờn.

Thình lình, Độc thư sinh nạt lên một tiếng, chém sả một gươm như chớp giăng sấm nổ, hấn tấn công một loạt, vừa thét:

- Thằng họ Đường kia, sao chẳng tuốt gươm ra mà chỉ dùng vỏ gươm đối địch?

Đường Luân bình thản trả lời:

- Đối phó với một thằng cụt tay như mi mà cũng phải dùng đến Hỏa long thần kiếm ư?

Độc thư sinh cười khoái trá:

- Mạng mi hết rồi!

Thình lình, hấn thay đổi kiếm pháp, hoàn toàn dùng những thế võ thị phi điên đảo, không theo nguyên tắc.

Dẫu vậy, nhưng uy lực thật là đáng sợ. Rõ ràng Đường Luân thấy hấn bất chấp qui tắc, nhưng không thể nào phá vỡ.

Mấy hôm trước Đường Luân đã từng so cựa với Tứ Phong nên bây giờ thoáng thấy lối đánh của Công Tôn Ngô, đã biết người này đã về đầu Thiên La giáo.

Trong chớp mắt, Đường Luân liên tiếp gặp nhiều thế võ cực kỳ hung hiểm. Đường cơn nguy cấp, bỗng nghe Độc thư sinh cười hần học.

Lưỡi gươm của hấn bất thành linh vòng sang cánh tả, đâm vào dưới nách Đường Luân.

Đường Luân vội xử một thế Nhất lực thập hội, dùng vỏ kiếm của mình gạt phắt binh khí của đối phương.

Sau một tiếng cẳng "vang" lên, Độc thư sinh thất sắc lùi lại ba bước mà Đường Luân cũng sửng sờ. Không ngờ viên thuốc Bá vương đánh giúp sức cho mình trở nên mạnh bạo như thế.

Cả mừng, Đường Luân vội vàng thay đổi lối đánh. Đường gươm không ra gươm, đường roi chẳng phải, làm cho Độc thư sinh bàng hoàng ái ngại.

Nhưng Độc thư sinh chẳng phải tay vừa, cũng vội thay đổi kiếm pháp, dùng toàn ngành công dồn ép Đường Luân lùi dần về mé vực.

Độc thư sinh nghiêng răng kèn kẹt, buông ra ba tiếng:

- Thôi! Văng hát!

Chữ "hát" vừa thoát ra khỏi miệng, thì hấn đốc hết sức bình sanh, đưa ra ba thế kiếm liên hoàn, chặn hết tất cả lối thoát của Đường Luân...

Cùng một lúc, ống tay áo của hấn lại căng thẳng ra, và bụi vàng bay lăm tăm...

Hấn cố tình dồn Đường Luân vào tử địa...

Đường Luân chớp nhanh cặp mắt, lùi thêm một bước, bỗng huyệt chân chới với. Chàng rú lên một tiếng kinh hoàng ngã xuống vực sâu.

Độc thư sinh thu kiếm trở về, ngửa mặt lên trời cười khoái trá. Nhưng tiếng cười bỗng im bật, Độc thư sinh cau mày, nghĩ rằng...

(thiếu 2 trang...)

- Người nhờ ta lấy chiếc đầu của mi!

Công Tôn Ngô trợn mắt, trả lời một câu cực kỳ khinh bỉ:

- Thật là buồn cười, ta cũng chờ xem mi làm cách gì để lấy đầu của ta?

Không trả lời, Đường Luân ngửa mặt lên trời, nhắm nghiền cặp mắt, lâm râm khấn vái tổ sư chứng kiến vì lời hứa với Thiên Độc môn mà bất đắc dĩ phải giết người.

Công Tôn Ngô thấy Đường Luân nhắm nghiền cặp mắt, vội chộp lấy cơ hội, vung kiếm tấn công.

Nhưng tiếng gươm vừa cắt gió thì Đường Luân đã nạt lên một tiếng, cũng nhảy sỏ tới, để lướt qua mặt của Độc thư sinh trong đường tơ kẽ tóc.

Thân hình của Độc thư sinh vừa chấm đất thì Đường Luân quay ngoặt trở lại, như một con trót xoáy. Đường Luân dùng một thế Phượng hoàng tam điểm đầu, liên hoàn công kích vào ba huyệt Lạp hộ, Mệnh môn và La vĩ của Độc thư sinh.

Thế võ này vừa trở ra thì Độc thư sinh kinh hoàng thất sắc, không ngờ tài bộ của đối phương lại tiến nhanh đến mức này.

Một tiếng sắt thép va chạm vào nhau nghe rợn tóc gáy. Tiếp theo đó là một tiếng rú khùng khiếp của Công Tôn Ngô. Vì rằng thanh gươm của hấn đã bị lưỡi Hỏa long thần kiếm cắt phẳng ra làm hai đoạn.

Không dám chậm trễ, Công Tôn Ngô lách mình sang phía tả hơn một trượng, để tránh một đòn chí mạng của Đường Luân.

Nhưng thân hình của hắn chưa rơi tới mặt đất thì lưỡi gươm của Đường Luân đã vèo bay tới, làm cho Công Tôn Ngô vỡ mặt bay hồn, thình lình thấy một đường gươm nhoáng lên, tà tà róc thẳng vào hậu tâm của mình.

Máu đào đổ ra ướt áo, Độc thư sinh gào lên một tiếng bi thiết, để rồi lăn lộn trên bãi cát vàng.

Nhưng đường gươm ấy chỉ cắt ngang lưng hắn, mà không trúng nhằm chỗ nhược.

Đường Luân gào lên giữa cơn sóng gió:

- Thiên Độc Nhất Phẩm lão tiên bối có linh thông, thì xin chứng giám cho Đường Luân giữ trọn lời nguyện!

Nói đoạn, chàng trợn trừng cặp mắt, giơ cao lưỡi Hỏa long thần kiếm, dộm chém xuống để cắt thân mình của Độc thư sinh ra làm hai mảnh.

Trong ánh mắt của Độc thư sinh thoáng hiện ra vài nét kinh hoàng, đau khổ và van xin.

Chính vào lúc thập tử nhất sinh đó, thì một câu nói thanh tao, lạnh lốt như tiếng nhạc vang lên:

- Đường Luân, đừng giết hắn!

Câu nói này làm cho Đường Luân tâm can rung động. Cánh tay của chàng dừng phất lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bìa rừng thấy có bóng dáng của một người đẹp dễ phi phàm đang đứng đấy.

Đường Luân uất ức, chém thẳng lưỡi gươm của mình một nhát trên mặt cát, để cho nó cắm phập xuống đất gần tới chuôi.

Chàng phi ra một cước, đá vào giữa ngực của Độc thư sinh nạt:

- Cút đi cho rảnh!

Độc thư sinh cắn răng, dùng một thế Cổ địa đường, mượn sức đá của Đường Luân mà lăn tròn ra ngoài hơn hai trượng mới lảo đảo trỗi dậy, lủi thủi đi vào cánh rừng âm u, tăm tối.

Đêm nay, Bích Cơ mặt một bộ đồ màu xanh nhạt. Nàng lại thay một bộ đồ lạ mắt. Lại trang điểm đơn sơ. Dưới bóng trăng vàng vạc hiện ra một vẻ đẹp như thơ, như mộng, hoàn toàn khác biệt với cái vẻ đẹp thiên kiều diễm lệ của nàng thường ngày.

Ánh mắt của Đường Luân lộ vẻ vui mừng trong khoảnh khắc, nhưng rồi nghiêm ngay sắc mặt, bởi vì chàng vừa bắt gặp thái độ của Bích Cơ đang tỏ vẻ giận dữ.

Mùi hương thoang thoảng từ phía trên gió đưa xuống. Nàng bước lần về phía Đường Luân, gần giọng hỏi:

- Đường đại hiệp quả thật là võ học cao thâm, chỉ dùng hai thế mọn mà hạ được một người danh vọng nhất thời là Độc thư sinh thật đáng phục.

Đường Luân nghĩ tới thì đã nhiều phen giả vờ là người không biết võ để qua mắt người đẹp nên bây giờ sượng sùng lắm. Bích Cơ lại nói một câu đầy chế giễu:

- Ai ngờ đến một người hào hoa phong nhã như Đường thư sinh lại là một cao thủ thượng thừa, thật đáng thương người đời đều là kẻ có mắt không trông.

Đường Luân biện bác:

- Xin tha thứ cho, sở dĩ tôi đường đột... giả vờ là người không biết võ chỉ vì tình thế bức bách...

Bích Cơ thò tay lên, vân vê mái tóc mai của mình, ờ ờ hỏi:

- Thật là buồn cười, có ai quả trách mi đâu mà mi hòng biện bác?

Ổng tay áo của nàng nhẹ vung lên, một bàn tay trắng như ngọc từ bên trong đưa ra. Trong lòng bàn tay là một lưỡi dao găm sáng ngời.

Nàng hỏi:

- Đường đại tông chủ, hãy xem!

Đường Luân mặt mày biến sắc, thấy đó là lưỡi Thủy Vân đoản kiếm của mình đã làm mất mấy hôm trước.

Bích Cơ cười rử rượi:

- Mi thích, ta trả cho mi!

Đường Luân vừa bức vừa sợ, định thò tay ra nhận lấy. Chính vào lúc bàn tay của chàng sắp sửa kề vào thanh đoản kiếm thì Bích Cơ đã lách mình, lòn tới một bước, nhập nội để kề sát lưỡi gươm vào giữa ngực Đường Luân...

Đường Luân giựt mình, nhìn lưỡi gươm sắc như nước kê sát trước ngực, chàng hít một hơi dưỡng khí, định...

Nhưng Bích Cơ nạt:

- Khôn hồn thì dừng cục cựa. Mi ngỡ rằng ta chẳng đang tâm giết mi ư? Ta hận mi bằng mười lần hận thằng Độc thư sinh, ta nghĩ rằng ta phải giết mi mới hả dạ!

Nàng nghiêng răng kèn kẹt, dùng sức giờ cao cánh tay định tâm xuống...

--- o O o ---